

[Erlendsson.]

muligheder, der truede både fiskernes og fiskeindustriens eksistens og dermed landets tredjestørste erhverv.

Ministeren benægtede hårdnakket, at han havde handlet diktatorisk ved uden om loven at ville statsdirigere fiskerierhvervet gennem udstedelse af dekreter i cirkulæreform, med henvisning til påståede beføjelser for ministeren i saltvandsfiskeriloven, som ikke fandtes i denne lov.

Senere fandt ministeren det klogest at betale erstatning for de konfiskerede fangster og at fratage kravet om bøder, men tabene, de fiskere led, der i de bedste fiskeperioder undlod at fiske på grund af fiskeriministerens ulovlige påbud, er der hidtil ikke givet erstatning for, hvilket der næppe heller er gjort krav på. Det er dog et spørgsmål, om et sådant krav ikke vil komme, efter at ministeren med den af ham ønskede ændring af saltvandsfiskeriloven, som foreligger her nu, åbent indrømmer, at han ikke havde de lovlige beføjelser til indgriben over for fiskerne, som han nu søger.

Jeg skal ikke gøre dette længere. Jeg tror, at et andet medlem af min gruppe senere i debatten vil optage dette punkt.

Jeg vil i stedet vende mig til lovens substans, som det hedder, og som går ud på, at fiskeriministeren vil have bemyndigelse til, når han måtte ønske det, at optræde på samme måde som sidste efterår uden at behøve at rette sig efter, hvad fiskerierhvervets egne folk mener.

Ifølge forslaget skal ministeren efter forhandling med fiskeriets hovedorganisationer og efter samråd med Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser kunne gennemføre restriktioner over for erhvervet, som han nu er afskåret fra på grund af manglende lovlige beføjelser. Når henses til den åbenbare tilsidesættelse af hensyn, det ville være naturligt at tage, og som er nøje knyttet til de betingelser, hvorunder fiskerne må virke og tilrettelægge deres arbejde, finder jeg det meget betænkeligt at give ministeren en sådan magt.

Ministeren vil sikkert henvide til, at han ved indgrebene sidste år havde fiskerierorganisationerne bag sig. Jeg tvivler naturligvis ikke på sandheden i dette udsagn, som jeg tidligere har hørt. Men der er jo et gammelt ord, som hedder: at være tvunget til at gå frivil-

ligt med, og hvis organisationernes bestyrelser har opfattet ministerens beføjelser til at handle egenmægtigt som lige så grundfæstede, som ministeren dengang gav udtryk for over for folketinget, og som ministeren nu bag efter for senere indgreb ønsker indført ved det foreliggende forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri, så lader organisationsformændenes opbakning sig rent psykologisk let forklare. Det blev imidlertid gennem det efterfølgende store opgør inden for fiskerierorganisationerne klart for alle, at medlemmerne bestemte ikke billige organisationsformændenes tilslutning til fiskeriministerens handlinger.

Skal denne lov derfor tjene fiskerierhvervets interesser og hjælpe det bedst muligt, må initiativet til indgriben forudsættes at komme fra fiskeriets egne folk, ikke fra ministeren. Erhvervet må ved en ændring af saltvandsfiskeriloven sikres afgørende indflydelse på, hvornår og i hvilket omfang der skal foretages indskrænkninger i fiskeriets erhvervsmuligheder.

Det må derfor være rigtigt, at der i § 20 a i det fremsatte lovforslag, hvor der i første linje står, at fiskeriministeren „efter forhandling“ kan gøre sådan og sådan, bør stå, at fiskeriministeren „efter indstilling“ fra fiskeriets hovedorganisationer og efter samråd med Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser kan gøre sådan og sådan.

Dette punkt og andre punkter i dette ganske korte lovforslag, som dog trods sin korthed rummer adskillige problemer, tillader tiden ikke at jeg kommer nærmere ind på, men vi vil tage dem under grundig behandling i udvalget. Vi mener ikke, at dette lovforslag skal hastes igennem, men at det skal undergives en særdeles grundig udvalgsbehandling.

Gunner Baunsgaard (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Haugegaard, er optaget af møde andetsteds i huset, skal jeg kun komme med ganske få bemærkninger.

Vi erkender fra det radikale venstre, at en regulering af fiskeriet på en del områder er en nødvendighed for at sikre de truede fiskearter. Vi kan derfor tilslutte os, at der gives bemyndigelse hertil, men vi må samtidig lægge vægt på, at der i de beslutninger om indgreb, der træffes, tages videst mulige